

Vi skylder den det nys aflagte Besøg af Dr. Käthe Schirmacher som Udsending af en international Føderation. Vi veed, at der i April i Tyskland vil blive store Møder om dette Spørgsmaal, hvor vore Erfaringer fra vort nuværende Systems Virken vil blive fremlagte.

Det var dog en epokegørende Dag, da alle disse Fugle blev slupne løs — ofte for at bygge andre Reder i vort Samfund, Reder, der ikke fik Skilt paa. Det maa være af ikke alene rent menneskelig Interesse men ogsaa en Samfundets-Interesse at høre noget om, hvorledes disse Fugle fandt deres fremtidige Qvist. Det glæder os derfor at kunne meddele et Brev til os herom fra *Fru Politidirektør Eugen Petersen*, en Dame, der frem for nogen maatte kunne give os Oplysninger, da hun sad i den Comité, der baade sørgede for deres Modtagelse og Anbringelse. Vi gengiver herved Fru Eugen Petersens Ord:

»Efter Løfte vil jeg herved meddele hvad jeg kan fra den Tid, hvor jeg med *Vicepolitidirektør V. D. Christensen*, *Fængselshjælpens Formand Carlsen* og *Professor Ehlers* talte med de prostituerede Kvinder nemlig i October 1906, da Ophævelsen af den lovordnede Prostitution traadte i Kraft.

Jeg maa kun forudskikke, at denne altid havde været mig en Sorg. Den forvirrer Menneskers moralske Begreber, idet Lasten paa et givet Stadium faar ligesom et Lovlighedens Stempel; dernæst fordi hele Lastens Forbandelse kommer til at hvile paa den ene Part — den kvindelige — og endelig, fordi Politiet bliver misbrugt, da dets Embedsmænd ligesom skal staa inde for hele Afskyeligheden. Det skal siges, at Justitsminister Alberti har sat sig et Hædersmonument ved resolut at ophæve den lovordnede Prostitution. Vort Køn er ham Tak skyldig, fordi at i Fremtiden ingen Kvinde synker dybere end hun selv vil.

Opsigten med de løsaftige Kvinder er nu ogsaa meget utiltalende. Mændene burde fra Hjem og Skole opdrages til selv at hytte sig for disse Kvinder, og ikke, som det nu foreslaas, oplæres i, hvordan de bedst kan undgaa Sygdomme.

Hos ingen af de mange Kvinder, som vi talte med ved hin Lejlighed sporedes der Raahed i ydre Optræden; de viste sig ret disciplinerede i deres Væsen overfor Comitéens Medlemmer.

Om et Mindretal kunde man maaske tænke sig Muligheden af en Overgang til et bedre Liv, men den største Hindring derfor maa siges at være Ladhed og Dovenskab og total Mangel paa Energi, thi Mange var i Virkeligheden lede ved deres daarlige Liv.

Hos en 17aars Pige var en vis forstokket Vredagtighed næsten velgørende, og ved sin

Paastaaelighed og Seighed tiltvang hun sig tilsidst Opfyldelsen af sit store Ønske om at blive sendt til Australien, hvor Fængselssekskabets faste Agent skulde modtage hende og hjælpe hende lidt til Rette.

En anden tilsyneladende meget pæn ung Pige, som gik med en Kugle i sig, sendt hende af et Mandfolk, som derfor kom i Horsens Tugthus, lagde ogsaa stor Energi for Dagen for at opnaa Hjælp til at emigrere, men det var, fordi hun vilde flygte for Mandens Hævn, naar han slap ud af Tugthuset. Fra hende kom der senere tilfredse Breve. Hun havde faaet en god Stuepigeplads og var glad ved ærligt Arbejde.

Ellers var der saa godt som ingen, der vilde have Tjenestepigeplads. Det overvejende Antal fik Ruller og Smaahandeler eller Strygerier.

Nogle blev af formaaende Velyndere etablerede i Blomsterforretninger eller lignende; disse var mig de modbydeligste.

Sørgeligt var det, at en ung Pige, hvem jeg og andre Gang efter Gang i Aarenes Løb havde taget under Armene og grundigt hjulpet, var en af de dybest sunkne af dem alle, og dog! noget menneskeligt havde hun bevaret; hun blev synligt betaget, da hun pludselig stod overfor mig. Efter den Tid hjalp jeg hende igen, men uden Nytte; hun forbliver i Moradset til sin Død. Man ser saaledes, at der er dem, som ikke kan hjælpes.

I Begyndelsen havde vi Møder i Fængselshjælpens Lokaler i Skindergade, men senere hen i Vicepolitidirektørens Kontor i det gamle Raadhus, da det sporedes, at Kvinderne var bange for Ordet »Fængselshjælp«.

Et Syn glemmer jeg aldrig.

En Dag maatte et af Comitéens Medlemmer lade vente paa sig, saa der efterhaanden blev fuldt af Kvinderne i et tilstødende Rum. Da Uroen derude voksede, aabnede vi Døren og saa ud over hele dette sørgelige Samfundsbundfald af mest unge Væsener, som puffede og trængte hinanden, for at komme først til Døren. Jeg maatte tænke paa et Maleri, som jeg en Gang havde set: »*Ved Dødens Port*«, og der var noget gribende ved dette sørgelige Syn.

Der er talt meget om det fordærvelige ved, at Børn i København opvokser i berygtede Huse, men mærkeligt nok gaar sjældent disse Børn Prostitutionens Vej. De kender Livet og hytter sig. Kun et Mindretal af dem, vi talte med, viste sig at være fra København. Dog husker jeg en hel Familie, som var gaaet til Bunds.

Den store Masse af Prostituerede var fra Landet og Provinsbyerne; de fleste var komne hertil med et Herskab, en Del paa egen Haand for at prøve Lykken. De var altsaa ganske

ukendte med Livet, begyndte med at gaa til Dans og var dermed fortabte.

En Statistik over de Erhverv og den Understøttelse, der blev Kvinderne til Del, vil jeg senere kunne sende.

Ch. Eugen Petersen.

En af Kvindesagens første Venner i Danmark.

Anders Suneson var af Hvidernes Æt. Hans Fader Sune Ebbeson, Sødskendebarn til Absalon, var Valdemar den Førstes Høvding, Bannerfører i de vendiske Korstog og Lensmand i Skaane. Anders Suneson var født i Elleve Hundrede Tredserne paa Fædrenegaard Knardrup. Da han var femten Aar gammel, drog han til Paris for der at fortsætte sine theologiske Studier. Efter et Ophold paa 8 Aar her, rejste han til Romerrettens og Kirkerettens særlige Højskole i Bologna. Han promoveres senere i Paris til Magister og vender hjem som Danmarks første videnskabelige Theolog. Han bliver Domprovst i Roskilde og Kansler hos Knud den Sjette. Dette sidste Embede lagde den diplomatiske Brevveksling i hans Haand, og vi ser ham med Abbed Wilhelm drage til Rom og Paris for at modarbejde den franske Konges Skilsmisseplaner mod hans Dronning, Kong Knuds Søster, Ingeborg.

Efter Absalons Død 1201 blev Anders Suneson hans Efterfølger paa Lunds Erkebispes stol og tillige beskikket af Paven til Legat i Danmark og Sverrig. Han kroner Konger og vier Biskopper. Med hans store Myndighed var tillige en stor Indtægt forbunden, som halvtredsindstyve Aar senere anslaaes til 2 Millioner Kroner aarligt. Det var denne Erkebiskop, om hvem vi har hørt, at han i Slaget ved Lyndanis laa knælende paa Højen og bad om Sejer for de Danske, medens Præsterne støttede hans synkende Arme, og Dannebrog dalede ned fra Himlen.

Med Pavens Tilladelse nedlagde han i 1224 sit Embede for at tilbringe sine sidste Aar i Ensomhed paa en lille Ø i en Indsø nærved Bleking.

I Universitetsbibliotheket opbevares hans Værk »Hexaëmeron« i Haandskrift. Heraf gengiver vi hans latinske Digt: »Evas Fødsel« i Oversættelse:

»Ikke af Mandens Fod og heller ej af hans Hoved
Eva skabtes, men af hans Side, midt mellem begge,
At hun ej skulde synes hans Træl og ikke hans Herre,
Men som Fælle sin Mand samdrægtig stande ved Siden.«

Efter P. Hansens Litteraturhistorie.